

Viera ako dôvera

Teológovia sa zhodujú v názore, že viera nie je v prvom rade postojom istoty k niektorým skutočnostiam, ale dôvera voči Bohu. Hovoria o viere v ty na rozdiel od čirej viery v to. Veriť znamená dôverovať Bohu. Nemecký výraz dôverovať - vertrauen pochádza z výrazu verný - treu vo význame pevnosti či stálosti. Kto dôveruje Bohu, má pod nohami pevný základ. Dôvera v Boha podporuje schopnosť naučiť sa dôverovať sebe samému a rozvíjať dôveru v ostatných. Otázka, ako to môžem dosiahnuť však zostáva. Som závislý na skúsenostiach z ranného detstva? Keď som sa naučil pradôvere, viem ju uplatniť vo vzťahu k Bohu, bližným a k sebe samému? Ak to tak nebolo, je to ešte možné?

Naozaj sa nedá odpovedať jednoducho. Samozrejme moja dôvera v Boha závisí aj od toho, či som sám dostal pradôveru v detstve. Ak môj základný životný postoj vychádza z presvedčenia, že všetko je dobré tak, ako to je, ľahšie dôverujem Bohu ako pôvodcovi dobra vo svete. Viera a dôvera je v Biblii navyše vyjadrením Božej milosti. Pýtam sa, či som tejto milosti vydaný napospas: buď ju mám alebo ju nemám. Naopak, ona je pre ľudí Božím darom. Tiež sa jej môžem napriek tomu učiť.

Starí mnísi vyvinuli metódu takzvaného ruminatio - omieľania. Do svojej nedôvery a strachu vnášali slová dôvery vybrané z Biblie a dlho si ich opakovali. Napríklad: Pán, je so mnou, nuž nebojím sa; čože mi môže urobiť človek? (Ž 118, 6) Keď tieto slová vložím do vlastného strachu, pomaly prichádzam k dôvere, ktorá je v mojom vnútri. Nikto z nás nemá v sebe iba strach alebo iba dôveru, poznáme oba póly. Meditáciou nad slovami Biblie objavujem, že dôvera je v hĺbke mojej duše, avšak nemôžem si ju vynútiť. Keď si hovorím slová: Pán Je môj pastier, nič mi nechýba (2 23, 1), rastie moja viera, že sa Boh bude starať o to, aby mi nechýbalo nič potrebné. Nemôžem ju však dosiahnuť automaticky opakovaním žalmov.

Pri všetkých pokusoch naučiť sa dôvere je dôležitý práve aspekt milostí. Jednoducho niekedy zažívam Božiu prítomnosť veľmi intenzívne. V okamihu prežívania pocitu uzdravujúcej blízkosti Boha pri svätej omši alebo v tichom rozjímaní jednoznačne pociťujem vo svojom srdci dôveru. Nemusím pre to nič robiť. Dôvera je jednoducho prítomná, a mojou jedinou úlohou je nechať sa ňou preniknúť. Je to skúsenosť stretnutia sa s milosťou. Nedosiahnem ju žiadnou technikou. Keď príde, môžem ju len s vďakou prijímať.

Dôverovať Bohu však neznamená naivne sa domnievať, že ma v živote nemôže

postihnúť žiadna nehoda, nešťastie alebo nemôžem prísť o zamestnanie. Dôvera v Boha neznamená ľahkomyselnosť a naivitu. Naopak, môže sa stať, že ochorím, že môj partner prestane splňať moje predstavy, alebo, že svojim rozhodnutím spôsobím problémy. Dôverovať pre mňa znamená, že nemôže byť ohrozená moja podstata. Je úplne jedno, či ochorím, utrpím úraz, alebo budem neúspešný v zamestnaní. Môjmu najhlbšiemu ja sa nemôže nič stať, lebo som v Božích rukách. To mi dáva pokoj a ovlažuje dušu. Pre taký postoj je treba rozhodovať sa vždy znovu.

Dôverovať neznamená úplne sa zbaviť strachu. Kresťana postihuje strach rovnako ako ateistu. Úzkosť vzniká z traumatizujúcich zážitkov v detstve, alebo súvisí s tzv. prastrachom, ktorý je ľudom vlastný. Je to napríklad strach z pohltienia, vyhladovania, opustenosti alebo zo smrti. Je nedobré, ak sa začneme obviňovať hneď, ako pociťme strach. Poznám kresťanov, ktorí sú presvedčení, že vôbec nesmú pociťovať strach. Sú presvedčení, že musia veriť Bohu a strach zmizne. Takýto názor nám nepomôže dostať sa ďalej. Bolo by lepšie pripustiť si ho a sledovať ho až do konca. Dovedie ma k podstate mojej duše, kde sídli dôvera, vrytá do srdca samotným Bohom. Tak na základe vlastného strachu spoznám, že spočívam v ruke Boha. Môžem ho priznať s vedomím, že i môj strach je zahrnutý v dobrotivej Božej dlaní.

Ježiš nás chce pozvať k úplnej detskej dôvere v Boha, nášho nebeského Otca. V Lukášovom evanjeliu ho prirovnáva k otcovi, ktorý dáva svojim deťom dobré dary: Ak niekoho z nás ako otca poprosí syn o rybu, vari mu dá namiesto ryby hada? Alebo ak pýta vajce, podá mu škorpióna? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebesky Otec Duchu Svätého tým, čo ho prosia! (Lk 11, 11-13) Mali by sme plniť dôvery prosit' nebeského Otca aby nás oslobodil od strachu, odňal od nás nedôveru, a aby nás trpiacich nedostatočnou sebadôverou vnútorne posilnil. Skutočným darom, ktorý nám dáva nebeský Otec je však Duch Svätý, ktorý je v nás zakorenenej hlbšie ako duch strachu, úzkosti a nedôvery. Nie je iba ľudským pocitom, akým je napríklad dôvera. Keď sa zveríme Duchu Svätému, ktorý je v nás hlbšie než naše pocity, začnú sa pozvoľna meniť - strach v dôveru, a úzkosť v otvorenosť. Prestaneme byť zviazaní, ustráchaní a ponúkne svoje prázdne ruky Bohu, aby ich naplnil svojím Duchom.

(Anselm Grün)

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Každý deň
nech sa z mojich úst
ozýva chvála na Neho.
Nech moja duša
na Pána je hrdá,
poníženi nech počujú
a so mnou radujú sa.
Ó, chváľte so mnou Pána,
spoločne Jeho meno
oslávme!*

*Hľadal som Pána,
On ma vypočul, vyslobodil ma
z trápení a hrôz.
Hľadíte na Neho,
oči vám svietia,
od hanby sa vám
nezapáli tvár.
Zavolať úbožiak
a Pán ho počul
a vyviedol ho z trápenia.
A Jeho anjel
krúži vókol všetkých,
čo sa Ho boja, zachraňuje ich.
Skúste a poznáte,
aký je dobrý Pán
a aký šťastný muž,
čo v Neho dúfa.*

*Bojte sa Pána,
tí, čo sa Ho boja,
dost' majú všetkého
a nič im nechýba.
Hladujú, biedia dravé levíčatá,
no tí, čo v Boha dúfajú,
nemajú nedostatku.
Synovia, podťe,
počúvajte ma,
Pánovej bázni
chcem vás vyučovať!*

Aký zmysel majú požehnania?

Požehnanie je prejavom viery v Božiu prozreteľnosť a nekonečnú lásku, ktorou sa o nás stará. Liturgickým úkonom požehnania prijímame nové milosti a nadobúdame radosť z chvály Boha za jeho dobrodenia.

Chcem sa spýtať; aký význam majú požehnania a prečo sa požehnávajú napríklad aj autá, motorky a iné bežné veci. V knihe „Požehnania“ sú tiež modlitby na verejné odproszenie za hrubé zneuctenie kostola. Prečo je to potrebné? Odporúčali by ste obrady odproszenia aj v domoch a bytoch, kde sa stalo niečo zlé?

V odpovedi na túto otázku vychádzame zo samého slovesa požehnať. Grécke eulogein alebo latinské benedicere, obe sú zložené z dvoch slov: dobre a hovoriť. Do slovenčiny ich v biblických a liturgických textoch prekladáme viacerými ekvivalentmi: dobrorečiť, vzdávať vďaky, velebiť, ale aj žehnať či požehnať. Aby sme však lepšie pochopili, odkiaľ sa požehnanie vzalo a akú úlohu má splniť v Cirkvi i v našom živote, treba siahnuť po Svätom písme. V Starom aj Novom zákone je viacero miest, ktoré hovoria o požehnaní. Na základe týchto textov môžeme rozlíšiť dva typy požehnaní:

1. v zmysle zostupnom - Boh žehná svet a ľudí. Požehnanie vychádza od Pána, lebo on sám je prameňom každého dobra. Boh vyjadril svoje požehnanie v uskutočnení spásy človeka prostredníctvom vykupiteľského diela Ježiša Krista;

2. v zmysle vzostupnom, ktoré koná človek, aby prostredníctvom obradu požehnania uznal a chválil Boha ako svojho Stvoriteľa a zároveň mu ďakoval za všetky jeho dary. Príkladom je modlitba liturgie hodín, no najmä slávenie svätej omše, ktorá je vzdávaním vďaky Bohu za dar spásy. Apoštol Pavol napísal: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním“ (Ef 1, 3).

Každé požehnanie má byť vyjadrením hlbokéj viery v Božiu prozreteľnosť, ktorou sa Boh o nás stará. Je vyslovením pokornej prosby Bohu za osoby alebo veci, ktorú prednášame v modlitbe chvály. Tým sa naplnia obsah každého požehnania - uznať, že Boh nám ustavične ponúka spásu a my mu za jeho dary vzdávame vďaku. Požehnania sú teda liturgickými úkonmi, ktoré majú osobitné miesto medzi sväteniami, privádzajú nás k chvále Boha a pripravujú, aby sme boli schopní dosiahnuť účinok sviatostí. Niektoré liturgické knihy obsahujú požehnania osôb, predmetov (teda aj autá a motorky) alebo činností, ktoré súvisia s našim bežným životom. Treba však zdôrazniť, že požehnania nemajú nič spoločné s poverčivosťou či mágiou.

Kniha „Požehnania“, ktorú spomíname, obsahuje aj obrad odproszenia za hrubé zneuctenie kostola. Ide napríklad o násilný čin vykonaný na posvätnom mieste, ktorý vážnym spôsobom uráža eucharistického Krista, zneuctuje posvätné tajomstvá s cieľom potupiť Cirkev, alebo uráža dôstojnosť človeka či spoločenstvo veriacich. Každý kostol je obradom posvätenia alebo požehnania vyčlenený spomedzi iných bežných stavieb na Boží kult. Ak sa na takomto posvätnom mieste udeje zločin, treba vykonať odprosujúcu pobožnosť. Zlý skutkom bol totiž narušený posvätný charakter miesta. Pokiaľ sa neuskutoční odprosujúca pobožnosť, ktorej má predsedať diecézny biskup, dovtedy v danom kostole nemožno sláviť Eucharistiu ani vysluhovať sviatosti. Ak sa podobná udalosť stane v súkromnom dome alebo byte, je vhodné, aby kňaz urobil obrad požehnania. Takýto obrad je dostačujúci a netreba mimoriadne odproszenia. Požehnanie nám vyprosuje Božiu milosť, aby nás sprevádzala a ochraňovala.

SLLic. PAVOL ZVARA, KATEDRA LITURGIKY RKCMBF UK TEOLOCICKÝ INŠTITÚT, NITRA

Cítiť tlkot srdca

Vieš, čo musíš urobiť, keď máš päť minút času? Musíš sa zamyslieť! A konečne sa postaraj o pokoj vókol seba. Vypni rádio, televízor. Odlož noviny. Oslobod sa od tlaku spoločnosti, ktorá ťa zaplavuje vnemami, a tak ťa pripravuje o slobodu ducha.

*Vytvoriť pokoj, stíšiť sa,
vnútro naplniť mlčaním,
cítiť tlkot vlastného srdca.*

Musíš vedieť, do akej miery to už v tebe odumrelo, zahynulo v hrdúsiacom zovretí peňazí, konzumu, zisku, pochované v masovom hrobe názorov. Rozhorčuje ťa bieda vo svete? Ľudia v núdzi nemajú z nečinného rozhorčenia nič. Hnusí sa im, lebo vedia: utápaš sa v prebytku toho, čo im tak bolestne chýba. Začnú ťa brať vážne až potom, keď budeš mať ten správny pulz srdca, keď ti klesne horúčka zisku a konzumu. Poznám prostriedok proti tejto horúčke. Azda jediný účinný:

Odvaha k striedosti a miere.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše vo Vianočnom období (C)

7.I. pondelok po Zjavení Pána

17.00 **nebude**

8.I. utorok po Zjavení Pána

17.00 Za † Jozefínu Halešovú – 30. deň

9.I. streda po Zjavení Pána

17.00 **nebude**

10.I. štvrtok po Zjavení Pána

17.00 Za † Viliama a Annu Srňákových

11.I. piatok po Zjavení Pána

17.00 **nebude**

12.I. sobota po Zjavení Pána

Svätá omša s platnosťou nasledujúcej nedele

17.00 Za † Pavla Šikulu

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

13.I. 3. Nedeľa po Narodení Pána – Krst Krista Pána

10.30 Za † Vladimíra Matúšeka, strýka Gusta a rodičov

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

7.I. pondelok sv.Rajmund z Peňaforu, kňaz

8.I. utorok sv.Severín, kňaz a mních

9.I. streda sv.Marcelín, biskup

10.I. štvrtok sv. Agatón, pápež

11.I. piatok sv.Hygín, pápež

12.I.sobota sv. Aelréd, opát

Aj veľkí ľudia boli len ľudia

Biblia obsahuje utešujúce posolstvo: aj veľké osobnosti dejín spásy boli len ľuďmi.

Keby sme sa chceli podobať Pavlovi, Petrovi, Mojžišovi alebo Dávidovi, neznamená to, že musíme byť dokonalí. Veľké vzory majú iný význam. Aby sme sa dokázali v našej situácii so svojimi chybami a slabosťami, ale aj schopnosťami opýtať, čo Boh odo mňa očakáva, čo je moje pôvodné poslanie. Boh môže vidieť aj moje chyby. Pretože ak mám chyby, som citlivejší voči iným a nebudem sa nad nimi povyšovať, budem milosrdný - to je Božie posolstvo milosrdenstva a lásky. „Perfektný“ človek predstavuje obraz účtujúceho Boha, ktorý rozmýšľa, či má byť niečo zapísané ako „dal“ alebo „má dať“, predstavuje obraz Boha výkonov, Boha bezchybnosti. Ježiš však ohlasuje Otca - prirodzene takého, čo má voči nám nároky, ale predovšetkým milosrdného, ktorý nás prijíma takých, akí sme.

Iba láska

Nemôžeme sa spoznať, ak sa nemilujeme. Len láska nás nechá hlbšie vniknúť do nášho vnútra a vidieť, akí v skutočnosti sme. Milovať seba samého je niečo iné ako krúžiť okolo vlastnej osi.

Neber sa príliš vážne

Stačí úsmev dieťaťa, aby si sa prijal a mal rád, alebo jemný humor človeka, ktorý vo svojom srdci zostal dieťaťom. Kto sa berie príliš vážne, musí sa tváriť dôležito a vystupovať ako osobnosť alebo sa znevažovať a robiť sa bezvýznamnejším, ako v skutočnosti je. Milovať samého seba znamená mať sa rád taký, aký si sa narodil.

Buď k sebe nežný

Zmieriť sa so sebou znamená uzavrieť so sebou mier, prijať sám seba takého, aký som sa narodil. Urovnať rozpor medzi rôznymi nárokmi a želaniami, medzi ktorými som rozorvaný. Odstrániť napätie medzi mojou ideálnou predstavou a skutočnosťou. Upokojiť rozrušenú dušu, ktorá sa vždy nanovo vzpiera skutočnosti. Pohliadť práve to, čo mi nepadne ľahko, privinúť svoje chyby a slabosti, nežne zaobchádzať so sebou a najmä s tým, čo je vo mne v rozpore s mojou predstavou ideálu.

Buď k sebe milosrdný

Byť k sebe milosrdný znamená byť k sebe nežný, dobre sa o seba starať, nezúriť na seba, nepreťažovať sa predsavzatiami, ale mať pochopenie pre svoju slabosť a osamelosť.

Neraz sa k sebe správame nemilosrdne. Odsudzujeme sa, ak urobíme chybu. Nadávame si, ak čosi nedopadne dobre.

Máme v sebe bezcitné nad -Ja, ktoré posudzuje naše myšlienky a city, ktoré nás tresce, ak nesplníme svoje

predsavzatia. Proti tomuto vlastnému nad -Ja sa často nedokážeme presadiť. Potrebujeme Ježišove slová, ktorými nám kladie pred oči milosrdného otca, čo nevyhnal svojho márnotravného syna, ale usporiadal preňho slávnosť, pretože bol stratený a našiel sa, bol mŕtvý a ožil. Potrebujeme anjela milosrdenstva, ktorý vnútorného sudcu v nás zbaví moci a srdce nám naplní milosrdnou láskou.

Dotyk vlastného srdca

Poznám veľa ľudí, ktorí obetavo pomáhajú chorým a osamelým, ale k sebe sú nemilosrdní. Takéto nemilosrdné zaobchádzanie so sebou poznačí aj našu pomoc iným. Do mojej lásky sa vkradne pocit vlastníctva. Nahnevám sa, ak moju preveľkú lásku neodmenia. Milovať iných, otvoriť pre niekoho srdce žiada najskôr sa dotknúť vlastného srdca, porozumieť chudobe a nešťastiu v ňom. Potom nebudem odsudzovať iných, ale so všetkým nešťastím, rozorvanosťou, utrpením a úbohosťou ich prijmem do svojho srdca. Vtedy moja pomoc v nikom nezbudí zlé svedomie. A o to viac miesta a domova nájdú v mojom srdci iní.

Zmierení a chápvý

Len ak som zmierený so sebou, môžem rozmýšľať, ako zmieriť rozhádaných ľudí vo svojom okolí. Rozpoltení, nezmiernení ľudia šíria rozpoltenosť okolo seba.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Dôkladne sa ich vypytoval

(Mt 2, 1 - 12)

Moc chce vedieť a vlastniť všetko. Veľmi chce vedieť - a pritom nepozná dokonca ani toho, kto je najlepším, najmocnejším podriadeným.

Ale iba vedieť nestačí! Herodes vedel všetko. Vedel o prorokstvách, bol blízko k vyvraždeniu novonarodených detí, tajne sa stretáva s mágmami, zvoláva veľradu. Čo bráni mocnému majstrovi pretvácky stretnúť Spasiteľa? Veľkosť, moc, úspech vo svete je niekedy veľkým nebezpečenstvom pre spásu. Hoci zvelebil chrám v Jeruzaleme, postavil paláce, zostal malý charakterom. Chýbal mu vnútorný rozmer hľadania a pravého poznania. Herodes chce hľadať, nájsť, len aby zabil, aby vyhral.

V otázke poznania je nielen poznanie, ale aj odpoveď, prečo sa Božie dobré stvorenie stalo zlým. Odpoveď, ktorá sa nesie celými dejinami: hriech Adama a Evy, Kainova vražda Ábela pre závisť, reptanie ľudí na Boha na púšti, pyšná stavba babylonskej veže, Sodoma a Gomora, hriech kráľa Dávida.

Iba vedieť nestačí! Človek musí uznať, že Boh je úplne iný. Aj moc, aj moc poznania často hatí prístup k nemu. Človek musí zmeniť svoje zmýšľanie, svoje bytie. Boh sa neukazuje v moci tohto sveta, ale v pokore.

Pravá hviezda je aj dnes Božím volaním vo svedomí, po hľadaní pravdy a cesty cez všetky nástrahy Herodesa.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Most k vianočnej radosi

Stalo sa to 23. decembra 1928. Nezabudnuteľný duchovný pastier študentov v Berlíne Carl Sonnenschein stál pri pokladnici svojej banky a vyberal si peniaze.

Pred ním sa jedna pani rozprávala s pokladníkom o malom úvere. „Zajtra je Štedrý večer, vnučka príde ku mne na návštevu a ja nemám v dome ani marku.“

Pokladník odkázal paniu na oddelenie pôžičiek* „Odtiaľ práve prichádzam,“ povedala a vzdychla si. Odstúpila nabok, aby Sonnenscheinovi uvoľnila miesto. Stála tam ešte, keď si prepočítaval prevzaté peniaze. Pritom si všimol, ako ho pozorovala. Rýchlo sa rozhodol, prikrčil k nej a do ruky jej vopchal zloženú bankovku.

Pani prekvapene hľadela na bankovku, rozťahla ju a začervenajúc sa povedala: „Nie, nie! To nemôžem prijať.“

Sonnenschein si uvedomil, že tá žena musela poznať „lepšie časy“, pravdepodobne schudobnela v dôsledku veľkej inflácie. Chvela sa od rozrušenia. Ako sa mala zachovať? Mala predsa len prijať tie peniaze? Vyzerá ako žobráčka? Ten muž pred ňou bol kňaz. Mohla mu tie peniaze odmietnuť? Veď ich naozaj súrne potrebuje. Okrem toho by mohla uraziť toho duchovného, ktorý jej chcel pomôcť. Sonnenschein cítil, ako tá žena so sebou bojuje. „Nebesá, pomôžte!“ prebleslo mu myslou, „správne slovo, ten zlatý most, na ktorom by sme sa mohli stretnúť.“

Vtom mu prišli na myseľ správne slová. Keď pani ešte raz začala: „To nemôžem prijať. Ani od vás, dôstojný pán!“ Sonnenschein jej na to: „Ale od Ježiška áno!“

Teraz sa pani šťastne usmiala a zastrčila si bankovku do kabelky. A Sonnenschein mal radosť z úprimného stisku ruky obdarovanej.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosi I.“

Rok nad evanjeliom

Nasledovať Krista

Je reč o troch učeníkoch. Jeden sa ponúka sám: Budem Ťa nasledovať! Je to horlivosť, ale Ježiš mu dáva najavo: Nevieš, čo robíš. Líšky majú skrýše, vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť...

Život učeníka s Ježišom nie je neškodná hra. Byť s Ježišom je vážna vec a predovšetkým tvrdá skutočnosť. Ježišova cesta vedie na Kalváriu. Celý jeho život bude raz zhrnutý v Kréde do jediného slova: trpel. Kto sa k nemu pridá, pridá sa k tvrdému životu. Takýto život nemožno prežiť z vlastnej sily. Pre takýto život sa nestačí rozhodnúť z vlastnej vôle. Nikto sa nemôže sám povolať.

Budem Ťa nasledovať - ponúkol sa neznámy Ježišovi. A jeho odpoveď? Ježiš mu nepovedal: Nechod so mnou! Ani mu nepovedal: Pod! Odpovedal mu inak: To je náročné podujatie - veď Syn človeka nemá kde hlavu skloniť. Jedna vec je ponuka, druhá vec je povolanie. Medzi ponukou a skutočným nasledovaním je niečo - priepasť. Preklenuje ju Božie povolanie. Kde povoláva sám Ježiš, tam on sám prekonáva i najhlbšiu priepasť.

Ježišovi sa ponúkal za učeníka aj druhý človek. Ale kládol si podmienku: „Pane dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca!“ A núkal sa aj tretí: „Pane, pôjdem za tebou, ale najprv mi dovoľ rozlúčiť sa s rodinou.“ Ježiš všetky podmienky odmietol: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“ (Lk 9,59, 61-62) Traja mladíci sa hlásili k Ježišovi a núkali sa mu za učeníkov. No nechápali, o čo ide. Nazdávali sa, že prejavujú

Ježišovi veľkú priazeň. Mýlili sa. Kladením podmienok prezrádzali svoj postoj - boli polovičatí a nerozhodní. Ježiš ich nemohol potrebovať.

Ste nerozhodní? Je to vaše nešťastie. Nie ste ani deň, ani noc, ani život, ani smrť. Vaše srdce chce kotviť tu i tam. Od jedného brehu ste možno odplávali, ale pri druhom ste nepristáli. Veríte aj neveríte. Večne váhate, ustavične kolíšete. Potom chcete, a nemôžete, lebo neviete chcieť naozaj a celou dušou. Pre Božie kráľovstvo sú však súci len tí, čo vidiac pravdu, celkom sa jej darujú. Obojakí srdcom sú nesúci.

O tejto obojakosti srdca sa hovorí v životopise svätého Františka. „Aj ja,“ povedal Ján s klobúkom, „pôjdem za tebou - až po hrob, brat František! Som unavený svetom a svet je unavený mnou. Nemám iného úkrytu ako Boha. Ale ostanem s tebou len pod jednou podmienkou - že mi dovoľíš nosiť môj klobúk. Nechcem kapucňu! Bude sa ti to zdať možno čudné, ale na ten klobúk som si zvykol. Akoby to bola moja vlastná hlava. Ak mi ho vezmeš, budem mať dojem, že ste mi ju sťali.“

Podľa životopisu František sa rozosmial. Ale tvár mu okamžite sprísnela. „Daj si pozor, brat môj!“ povedal. „Možno je to diabol premenený na klobúk, čo ti sedí na hlave! Daj si pozor, aby Ťa nezviedol na zlú cestu! Odmieťaš kapucňu. Po kapucni môžeš odmietnuť kutňu. Po kutni môžeš odstrčiť bratov, potom môžeš úplne poprieť lásku. A po láske sa môžeš zrieknuť Boha!“

Neobzerat' sa späť

„Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“

Pri niektorých Ježišových slovách zostali ľudia stáť ako omráčení. Také nároky! Je možné, že náboženstvo kladie také nároky?

Ježiš vedel, čo prináša. Vedel, že hovorí tú najpodstatnejšiu pravdu o živote. Tí, ktorí pochopili, že ide naozaj o všetko, pridali sa bez slova. Pochopili, že náboženstvo, ktoré vyjadruje pravdu a skutočnosť človeka pred Bohom, môže klásť požiadavky a čakať rozhodnú obnovu od človeka.

Boli takí, ktorým sa Ježišove nároky zdali príliš vysoké a neuskutočniteľné. Tí odišli. Ježiš ostáva pokojný. Nepriťahuje prívržencov nasilu. Neprijíma unáhlene ani tých, ktorí sa mu, možno s dobrou vôľou, ponúkajú. Nestačí mu dobrá vôľa, ak by bola neuvážaná. Ježiš chce, aby každý, kto sa k nemu pridáva, vedel, čo robí a čo ho to bude stáť. Pred začatím stavby treba veci prerátať, aby odhodlanie bolo zrelé. Lebo podujatie apoštola je namáhavé.

Na začiatku povedal Ježiš dvom učeníkom Jána Krstiteľa, ktorí sa mu ostychavo prihovorili: „Podťe a uvidíte!“ Nič viac. Teraz priamo naznačuje, na čo sa treba odhodlať a čomu sa učenici musia prispôbiť.

Boli aj takí, čo išli za Ježišom a už sa viac neobzreli. Boli medzi Dvanástimi i neskoršími, počnúc Pavlom. Vedení silou ozajstnej viery začali brať Božie veci vážne. Vzbudzovali najprv pohoršenie u priemerných, ktorí nikdy nič opravdivo neprežili, na nič sa neodvážili a nevybočili z radu. Pohoršili príliš spokojných. Ale pre Božie kráľovstvo vykonali veci neoceniteľné! Poznám ich životy?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku